

BRANDUOLINIŲ MEDŽIAGŲ FIZINĖS SAUGOS KONVENCIJA*

Valstybės, šios Konvencijos Šalys,
pripažindamos visų valstybių teisę plėtoti ir taikyti branduolinę energiją taikiems tikslams bei jų teisėtus interesus siekti galimos naudos iš taikaus branduolinės energijos naudojimo;
įsitikinusias, kad būtina palengvinti tarptautinį bendradarbiavimą naudojant branduolinę energiją taikiems tikslams;
norėdamos užkirsti kelią galimiems pavojams, kurie gali kilti neteisėtai pasisavinus ir naudojant branduolines medžiagas;
įsitikinusias, kad su branduolinėmis medžiagomis susiję nusikaltimai kelia rimtą susirūpinimą ir kad būtina skubiai imtis atitinkamų veiksmingų priemonių tokiems nusikaltimams užkirsti kelią, juos nustatyti ir už juos bausti;
suprasdamos tarptautinio bendradarbiavimo būtinybę, siekiant pagal kiekvienos valstybės, šios Konvencijos Šalies, nacionalinę teisę ir šią Konvenciją nustatyti veiksmingas branduolinių medžiagų fizinės saugos priemones;
įsitikinusias, kad ši Konvencija turėtų padėti saugiau gabenti branduolines medžiagas;
pabrėždamos branduolinių medžiagų fizinės saugos svarbą jas naudojant, saugojant ir gabenant šalies viduje;
pripažindamos kariniams tikslams naudojamų branduolinių medžiagų veiksmingos fizinės saugos svarbą ir suprasdamos, kad tokioms medžiagoms yra ir bus taikoma griežta fizinė sauga,
 s u s i t a r è:

1 straipsnis

Šioje Konvencijoje:

- a) „branduolinės medžiagos“ – tai plutonis, išskyrus plutonį, kuriame plutonio-238 izotopo koncentracija didesnė kaip 80 proc.; uranas-233; uranas, įsodrintas izotopo 235 arba 233; uranas, turintis izotopų mišinį, aptinkamą gamtoje, ir savo pavidalu besiskiriantis nuo rūdos ar rūdos liekanų; bet kokia medžiaga, kurioje yra viena ar daugiau iš pirmiau minėtų medžiagų;
- b) „uranas, įsodrintas izotopo 235 arba 233“ – tai uranas, kuriame izotopo 235 arba 233 ar jų abiejų yra tiek, kad šių izotopų sumos santykis su izotopu 238 yra didesnis už izotopo 235 ir izotopo 238 santykį gamtoje;
- c) „tarptautinis branduolinių medžiagų gabenimas“ – tai branduolinių medžiagų siuntos gabenimas bet kokia transporto priemone, kai ši siunta išvežama už valstybės, siuntos kilmės šalies, teritorijos ribų, pradedant siuntos išvežimu iš siuntėjo patalpų, esančių toje valstybėje, ir baigiant siuntos atvežimu į gavėjo patalpas, esančias galutinės paskirties valstybėje.

2 straipsnis

1. Ši Konvencija taikoma taikiems tikslams naudojamoms branduolinėms medžiagoms jų tarptautinio gabenimo metu.
2. Išskyrus 3 ir 4 straipsnius bei 5 straipsnio 3 dalį, ši Konvencija taip pat taikoma taikiems tikslams naudojamoms branduolinėms medžiagoms jas naudojant, saugant ir gabenant šalies viduje.
3. Išskyrus valstybių, šios Konvencijos Šalių, įsipareigojimus, aiškiai išreikštus straipsniuose, kuriems taikoma šio straipsnio 2 dalis, dėl taikiems tikslams naudojamų branduolinių medžiagų jas naudojant, saugant ir gabenant šalies viduje, jokia šios Konvencijos nuostata negali būti aiškinama kaip daranti įtaką suverenioms valstybės teisėms, susijusioms su tokių branduolinių medžiagų naudojimui, saugojimu ir gabenimu šalies viduje.

* Lietuvos Respublikai įsigaliojo 1994 m. sausio 6 d.

3 straipsnis

Kiekviena valstybė, šios Konvencijos Šalis, pagal savo nacionalinės teisės sistemą ir tarptautinę teisę imasi atitinkamų priemonių užtikrinti, kiek praktiškai įmanoma, kad tarptautinio branduolinių medžiagų gabenimo metu branduolinės medžiagos tol, kol jos yra jos teritorijoje, jos jurisdikcijai priklausančiame laive ar orlaivyje, vykstančiame iš tos valstybės ar į ją, būtų saugomos tais lygiais, kurie yra aprašyti I priede.

4 straipsnis

1. Nė viena valstybė, šios Konvencijos Šalis, neišveža branduolinių medžiagų ir neduoda leidimo jas išvežti, jei valstybė, šios Konvencijos Šalis, nėra užtikrinama, kad tarptautinio branduolinių medžiagų gabenimo metu tokios medžiagos bus saugomos tais lygiais, kurie yra aprašyti I priede.

2. Nė viena valstybė, šios Konvencijos Šalis, neįveža branduolinių medžiagų ir neduoda leidimo jų įvežti iš valstybės, kuri nėra šios Konvencijos šalis, jei valstybė, šios Konvencijos Šalis, nėra užtikrinama, kad tarptautinio branduolinių medžiagų gabenimo metu tokios medžiagos bus saugomos tais lygiais, kurie yra aprašyti I priede.

3. Valstybė, šios Konvencijos Šalis, neleidžia savo teritorijos sausuma, vidaus vandenimis ar per savo oro ar jūrų uostus tranzitu gabenti branduolinių medžiagų tarp valstybių, kurios nėra šios Konvencijos šalys, jei valstybė, šios Konvencijos Šalis, nėra užtikrinama, kiek praktiškai įmanoma, kad tarptautinio branduolinių medžiagų gabenimo metu tokios medžiagos bus saugomos tais lygiais, kurie yra aprašyti I priede.

4. Kiekviena valstybė, šios Konvencijos Šalis, branduolinėms medžiagoms, gabenamoms iš šios valstybės kurios nors dalies į kitą tos pačios valstybės dalį tarptautiniais vandenimis ar oro erdve, pagal savo nacionalinės teisės sistemą taiko I priede aprašytus fizinės saugos lygius.

5. Valstybė, šios Konvencijos Šalis, kuri pagal šio straipsnio 1–3 dalis turi būti užtikrinta, kad branduolinės medžiagos bus saugomos I priede aprašytais lygiais, iš anksto nustato valstybes, per kurias tranzitu sausuma ar vidaus vandenimis bus gabenamos branduolinės medžiagos arba į kurios oro ar jūrų uostus jos bus įvežtos, ir jas apie tai informuoja.

6. Atsakomybė už tai, kad būtų gautas šio straipsnio 1 dalyje minėtas užtikrinimas, apibūsiu susitarimu gali būti perkelta įvežančiai valstybei, šios Konvencijos Šaliai.

7. Jokia šio straipsnio nuostata neturi būti aiškinama kaip daranti įtaką valstybės teritorijos suverenumui ar jurisdikcijai, įskaitant jurisdikciją jos oro erdvėje ir teritorinėje jūroje.

5 straipsnis

1. Valstybės, šios Konvencijos Šalys, nustato ir viena kitai tiesiogiai ar per Tarptautinę atominės energijos agentūrą praneša apie savo centrinę įstaigą ir koordinacinį centrą, atsakingą už branduolinių medžiagų fizinę saugą ir atgavimo bei reagavimo operacijų koordinavimą, jei branduolinės medžiagos būtų neteisėtai paimitos, panaudotos ar pakeistos arba jei tikėtina, kad tokie veiksmai gali grėsti.

2. Jei branduolinės medžiagos pavagiamos, pagrobiamos ar kitaip neteisėtai pasisavinamos arba jei tikėtina, kad tokie veiksmai gali grėsti, valstybės, šios Konvencijos Šalys, pagal savo nacionalinę teisę kiek galėdamos bendradarbiauja su kiekviena to prašančia valstybe ir padeda jai atgauti ir saugoti tokias medžiagas. Svarbiausia:

a) valstybė, šios Konvencijos Šalis, imasi reikiamų priemonių kuo greičiau pranešti kitoms valstybėms, kurioms, jos nuomone, gali būti svarbu, o atitinkamais atvejais praneša ir tarptautinėms

organizacijoms apie branduolinių medžiagų vagystę, pagrobimą ir kitą neteisėtą pasisavinimą ar apie tikėtiną tokių veiksmų grėsmę;

b) jei reikia, atitinkamos valstybės, šios Konvencijos Šalys, viena su kita ar su tarptautinėmis organizacijomis keičiasi informacija, siekdamos apsaugoti branduolines medžiagas, kurioms gresia pavojus, patikrinti, ar nebuvo pažeisti gabenimo konteineriai, bei atgauti neteisėtai pasisavintas branduolines medžiagas, ir:

- i) koordinuoja savo pastangas diplomatiniais ar kitais sutartais kanalais;
- ii) kai prašoma, teikia pagalbą;
- iii) užtikrina, kad pavogtos ar dėl pirmiau minėtų veiksmų dingusios branduolinės medžiagos būtų gražintos.

Tokio bendradarbiavimo įgyvendinimo priemonės nustato atitinkamos valstybės, šios Konvencijos Šalys.

3. Valstybės, šios Konvencijos Šalys, tiesiogiai ar per tarptautines organizacijas bendradarbiauja ir konsultuojasi, kaip pridera, siekdamos gauti rekomendacijų, kaip projektuoti, prižiūrėti ir gerinti branduolinių medžiagų fizinės saugos sistemas šių medžiagų tarptautinio gabenimo metu.

6 straipsnis

1. Valstybės, šios Konvencijos Šalys, pagal savo nacionalinę teisę imasi reikiamų priemonių bet kokios informacijos, kurią pagal šios Konvencijos nuostatas ar dalyvaudamos šios Konvencijos įgyvendinimo veikloje jos gauna slapta iš kitos valstybės, šios Konvencijos Šalies, slaptumui apsaugoti. Jei valstybės, šios Konvencijos Šalys, slaptą informaciją teikia tarptautinėms organizacijoms, būtina imtis priemonių tokios informacijos slaptumui apsaugoti.

2. Ši Konvencija nereikalauja, kad valstybės, šios Konvencijos Šalys, teiktų informaciją, kurios teikti neleidžia nacionalinė teisė arba kuri keltų pavojų atitinkamos valstybės saugumui ar branduolinių medžiagų fizinei saugai.

7 straipsnis

1. Už tyčinį:

a) branduolinių medžiagų priėmimą, laikymą, naudojimą, perdavimą, pakeitimą, pašalinimą ar išsklaidymą, neturint tam teisėtų įgaliojimų, sukeliantį ar galintį sukelti žmogaus mirtį ar rimtą sužalojimą arba padaryti žymios žalos turtui;

b) branduolinių medžiagų vagystę ar pagrobimą;

c) branduolinių medžiagų pasisavinimą ar įsigijimą apgaulės būdu;

d) reikalavimą atiduoti branduolines medžiagas grasinant arba naudojant jėgą ar kitas įbauginimo priemones;

e) grasinimą:

i) panaudoti branduolines medžiagas, siekiant sukelti kokio nors žmogaus mirtį ar rimtai jį sužaloti ar padaryti žymios žalos turtui, ar

ii) padaryti šio straipsnio 1 dalies b punkte apibūdintą nusikaltimą, siekiant priversti fizinį ar juridinį asmenį, tarptautinę organizaciją ar valstybę įvykdyti ar neįvykdyti kokio nors veiksmo;

f) mėginimą įvykdyti kurį nors šio straipsnio 1 dalies a, b arba c punktuose apibūdintą nusikaltimą; ir

g) bendrininkavimą darant kurį nors šio straipsnio 1 dalies a–f punktuose apibūdintą nusikaltimą

turi būti baudžiama pagal kiekvienos valstybės, šios Konvencijos Šalies, nacionalinę teisę.

2. Kiekviena valstybė, šios Konvencijos Šalis, už šiame straipsnyje apibūdintus nusikaltimus taiko bausmes atsižvelgdama į tokių nusikaltimų didelį pavojingumą.

8 straipsnis

1. Kiekviena valstybė, šios Konvencijos Šalis, imasi būtinų priemonių savo jurisdikcijai dėl 7 straipsnyje išvardytų nusikaltimų nustatyti šiais atvejais:

a) kai nusikaltimas yra įvykdytas tos valstybės teritorijoje, toje valstybėje registruotame laive ar orlaivyje;

b) kai įtariamasis yra tos valstybės pilietis.

2. Kiekviena valstybė, šios Konvencijos Šalis, taip pat imasi būtinų priemonių savo jurisdikcijai dėl tokių nusikaltimų nustatyti, kai įtariamasis yra jos teritorijoje ir pagal 11 straipsnį ji jo neišduoda jokiai šio straipsnio 1 dalyje minėtai valstybei.

3. Ši Konvencija nenumato išimčių jokiai baudžiamajai jurisdikcijai pagal nacionalinę teisę.

4. Be valstybių, šios Konvencijos Šalių, minėtų šio straipsnio 1 ir 2 dalyje, savo jurisdikciją 7 straipsnyje išvardytiems nusikaltimams, laikydamosi tarptautinės teisės, gali nustatyti kiekviena valstybė, šios Konvencijos Šalis, kai ji tarptautiniame branduolinių medžiagų gabenime dalyvauja kaip išvežanti ar įvežanti valstybė.

9 straipsnis

Įsitikinusi, kad aplinkybės to reikalauja, valstybė, šios Konvencijos Šalis, kurios teritorijoje yra įtariamasis, pagal savo nacionalinę teisę imasi atitinkamų priemonių, įskaitant asmens sulaikymą, siekdama užtikrinti, kad jį bus galima rasti teisinio persekiojimo ar išdavimo kitai valstybei tikslais. Apie priemones, taikomas pagal šį straipsnį, nedelsiant pranešama valstybėms, kurioms reikia nustatyti jurisdikciją pagal 8 straipsnį, ir atitinkamais atvejais visoms kitoms suinteresuotoms valstybėms.

10 straipsnis

Jei valstybė, šios Konvencijos Šalis, kurios teritorijoje yra įtariamasis, neišduoda jo kitai valstybei, ji, netaikydama jokių išimčių ir nepagrįstai nedelsdama, perduoda bylą savo kompetentingoms institucijoms, kad tos valstybės įstatymų nustatyta tvarka būtų pradėtas teisinis persekiojimas.

11 straipsnis

1. Laikoma, kad į kiekvieną tarp valstybių, šios Konvencijos Šalių, galiojančią sutartį dėl ekstradicijos 7 straipsnyje minėti nusikaltimai yra įtraukti kaip nusikaltimai, kuriems taikoma ekstradicija. Valstybės, šios Konvencijos Šalys, įsipareigoja tuos nusikaltimus įtraukti ir į visas sutartis dėl ekstradicijos, kurias jos tarpusavyje sudarys ateityje.

2. Kai valstybė, šios Konvencijos Šalis, kuri asmenis išduoda tik tuo atveju, jei yra pasirašyta sutartis dėl ekstradicijos, gauna prašymą išduoti asmenį iš kitos valstybės, šios Konvencijos Šalies, su kuria ji nėra sudariusi sutarties dėl ekstradicijos, ji gali savo nuožiūra laikyti šią Konvenciją tokius nusikaltimus padariusių asmenų išdavimo teisiniu pagrindu. Asmenims išduoti taikomi kiti prašymą gavusios valstybės teisės normų reikalavimai.

3. Valstybės, šios Konvencijos Šalys, kurios išduodamos asmenis nereikalauja, kad būtų pasirašyta tokia sutartis, pagal prašymą gavusios valstybės teisės normų reikalavimus tarpusavyje pripažįsta tuos nusikaltimus nusikaltimais, kuriems taikoma ekstradicija.

4. Valstybės, šios Konvencijos Šalys, sprendamos asmenų išdavimo tarpusavio klausimus, laiko, kad kiekvienas toks nusikaltimas yra įvykdytas ne tik toje vietoje, kur įvyko, bet ir valstybių, šios Konvencijos Šalių, kurios turi nustatyti savo jurisdikciją pagal 8 straipsnio 1 dalį, teritorijose.

12 straipsnis

Kiekvienam asmeniui, dėl kurio vyksta procesas, susijęs su 7 straipsnyje išvardytais nusikaltimais, garantuojamas nešališkas procesas visuose jo etapuose.

13 straipsnis

1. Valstybės, šios Konvencijos Šalys, viena kitai kiek galėdamos padeda baudžiamųjų procesų, pradėtų dėl 7 straipsnyje išvardytų nusikaltimų, klausimais ir suteikia turimus procesui reikalingus įrodymus. Visais atvejais taikomos prašymą gavusios valstybės teisės normos.

2. Šio straipsnio 1 dalies nuostatos neturi įtakos įsipareigojimams pagal bet kurią kitą dvišalę ar daugiašalę sutartį, kuri visa ar tik jos dalis reglamentuoja ar reglamentuos tarpusavio pagalbą baudžiamosiose bylose.

14 straipsnis

1. Kiekviena valstybė, šios Konvencijos Šalis, depozitarui praneša apie savo įstatymus ir kitus teisės aktus, įgyvendinančius šią Konvenciją. Depozitaras tokią informaciją periodiškai perduoda visoms valstybėms, šios Konvencijos Šalims.

2. Valstybė, šios Konvencijos Šalis, kurioje yra vykdomas įtariamojo teisinis persekiojimas, visais praktiškai įmanomais atvejais apie galutinį sprendimą byloje pirmiausia praneša su nusikaltimu tiesiogiai susijusioms valstybėms. Valstybė, šios Konvencijos Šalis, apie galutinį sprendimą byloje taip pat praneša depozitarui, kuris apie tai praneša visoms valstybėms.

3. Kai nusikaltimas yra susijęs su taikiems tikslams naudojamomis branduolinėmis medžiagomis, kurios yra naudojamos, saugomos ar gabenamos šalies viduje, ir kai įtariamasis ir branduolinės medžiagos yra valstybės, šios Konvencijos Šalies, kurioje buvo įvykdytas nusikaltimas, teritorijoje, šios Konvencijos nuostatos nėra aiškinamos kaip reikalaujančios, kad valstybė, šios Konvencijos Šalis, teiktų informaciją apie tokio nusikaltimo tyrimą.

15 straipsnis

Priedai yra sudėtinė šios Konvencijos dalis.

16 straipsnis

1. Praėjus penkeriems metams nuo šios Konvencijos įsigaliojimo, depozitaras sukviečia valstybių, šios Konvencijos Šalių, konferenciją Konvencijos įgyvendinimui ir jos preambulės, visos rezoliucinės dalies ir priedų veiksmingumui įvertinti atsižvelgiant į tuo metu esančią padėtį.

2. Po to ne dažniau kaip kas penkeri metai, kai dauguma valstybių, šios Konvencijos Šalių, pateikia depozitarui pasiūlymą, gali būtų sušauktos kitos konferencijos tokiu pačiu tikslu.

17 straipsnis

1. Kilus ginčui tarp dviejų ar daugiau valstybių, šios Konvencijos Šalių, dėl šios Konvencijos aiškinimo ar taikymo, tokios valstybės, šios Konvencijos Šalys, konsultuojasi

siekdamos išspręsti ginčą derybomis ar kitomis taikiomis visoms ginčo šalims priimtinais ginčų sprendimo priemonėmis.

2. Kiekvienas tokio pobūdžio ginčas, kurio nepavyksta išspręsti pagal šio straipsnio 1 dalį, bet kurios iš ginčo šalių prašymu pateikiamas arbitražo teismui arba perduodamas spręsti Tarptautiniam Teisingumo Teismui. Jeigu ginčas pateikiamas arbitražo teismui ir per šešis mėnesius nuo tokio prašymo dienos ginčo šalims nepavyksta susitarti dėl arbitražo teismo sudarymo, bet kuri šalis gali paprašyti Tarptautinio Teisingumo Teismo Pirmininką arba Jungtinių Tautų Organizacijos Generalinį Sekretorių paskirti vieną ar kelis arbitražo teismo teisėjus. Jeigu ginčo šalys pateikia priešingus prašymus, pirmenybė suteikiama Jungtinių Tautų Organizacijos Generaliniam Sekretoriui pateiktam prašymui.

3. Pasirašydama, ratifikuodama, priimdama ar patvirtindama šią Konvenciją arba prisijungdama prie jos, valstybė gali pareikšti, kad ji nelaiko savęs įsipareigojusia laikytis vienos kurios arba abiejų ginčo sprendimo procedūrų, nurodytų šio straipsnio 2 dalyje. Kitos valstybės, šios Konvencijos Šalys, neprivalo laikytis šio straipsnio 2 dalyje nurodytų ginčo sprendimo procedūrų valstybės, šios Konvencijos Šalies, pareiškusios išlygą dėl tokios procedūros, atžvilgiu.

4. Valstybė, šios Konvencijos Šalis, kuri yra pareiškusi išlygą pagal šio straipsnio 3 dalį, gali bet kuriuo metu ją atšaukti įteikdama pranešimą depozitarui.

18 straipsnis

1. Ši Konvencija pateikiama pasirašyti visoms valstybėms Tarptautinės atominės energijos agentūros būstinėje Vienoje ir Jungtinių Tautų Organizacijos būstinėje Niujorke nuo 1980 m. kovo 3 d. iki šios Konvencijos įsigaliojimo dienos.

2. Pasirašiusiosios valstybės šią Konvenciją ratifikuoja, priima arba patvirtina.

3. Po šios Konvencijos įsigaliojimo prie jos galės prisijungti visos valstybės.

4.

a) Šią Konvenciją gali pasirašyti ar prie jos prisijungti tarptautinės organizacijos ir regioninės integracijos ar kitokio pobūdžio organizacijos, kurių narėmis yra suverenos valstybės ir kurioms yra suteikti įgaliojimai derėtis dėl tarptautinių susitarimų šios Konvencijos reglamentuojamais klausimais, juos sudaryti ir taikyti.

b) Jų kompetencijai priklausančiais klausimais tokios organizacijos savo vardu naudojami teisėmis ir vykdo įsipareigojimus, kuriuos ši Konvencija numato valstybėms, šios Konvencijos Šalims.

c) Tapdama šios Konvencijos Šalimi tokia organizacija perduoda depozitarui pareiškimą, nurodydama, kurios valstybės yra jos narės ir kurie šios Konvencijos straipsniai jai netaikomi.

d) Tokia organizacija turi tik tiek balsų, kiek turi jos valstybės narės.

5. Ratifikavimo, priėmimo, patvirtinimo ar prisijungimo dokumentai deponuojami depozitarui.

19 straipsnis

1. Ši Konvencija įsigalioja trisdešimtą dieną po to, kai depozitarui deponuojami dvidešimt pirmieji ratifikavimo, priėmimo ar patvirtinimo dokumentai.

2. Kiekvienai valstybei, kuri ratifikuoja, priima, patvirtina šią Konvenciją ar prie jos prisijungia po to, kai deponuojami dvidešimt pirmieji ratifikavimo, priėmimo ar patvirtinimo dokumentai, ši Konvencija įsigalioja trisdešimtą dieną po to, kai tokia valstybė deponuoja savo ratifikavimo, priėmimo, patvirtinimo ar prisijungimo dokumentus.

20 straipsnis

1. Nepažeisdama 16 straipsnio, valstybė, šios Konvencijos Šalis, gali siūlyti Konvencijos pakeitimų. Siūlomas pakeitimas pateikiamas depozitarui, o šis nedelsdamas pateikia jį visoms kitoms valstybėms, šios Konvencijos Šalims. Jeigu dauguma valstybių, šios Konvencijos Šalių, prašo depozitaro surengti konferenciją siūlomiems pakeitimams apsvarstyti, depozitaras pakviečia visas valstybes, šios Konvencijos Šalis, dalyvauti tokioje konferencijoje, kuri pradedama ne anksčiau kaip praėjus trisdešimčiai dienų nuo kvietimų išsiuntimo dienos. Kiekvieną pakeitimą, priimtą visų valstybių, šios Konvencijos Šalių, dviejų trečdalių balsų dauguma, depozitaras nedelsdamas išsiuntinėja visoms valstybėms, šios Konvencijos Šalims.

2. Pakeitimas įsigalioja kiekvienai valstybei, šios Konvencijos Šaliai, deponavusiai pakeitimo ratifikavimo, priėmimo ar patvirtinimo dokumentus, trisdešimtą dieną po to, kai du trečdaliai valstybių, šios Konvencijos Šalių, deponuoja depozitarui savo ratifikavimo, priėmimo ar patvirtinimo dokumentus. Vėliau pakeitimas kiekvienai valstybei, šios Konvencijos Šaliai, įsigalioja tą dieną, kai ji deponuoja savo pakeitimo ratifikavimo, priėmimo ar patvirtinimo dokumentus.

21 straipsnis

1. Valstybė, šios Konvencijos Šalis, gali denonsuoti šią Konvenciją rašytiniu pranešimu depozitarui.

2. Denonsavimas įsigalioja praėjus šimtui aštuoniasdešimčiai dienų nuo tos dienos, kai depozitaras gauna tokį pranešimą.

22 straipsnis

Depozitaras nedelsdamas praneša visoms valstybėms apie:

- a) kiekvieną šios Konvencijos pasirašymą;
- b) kiekvienus deponuotus ratifikavimo, priėmimo, patvirtinimo ar prisijungimo dokumentus;
- c) bet kokią išlygą ar jos atšaukimą pagal 17 straipsnį;
- d) bet kurį organizacijos pareiškimą pagal 18 straipsnio 4 dalies c punktą;
- e) šios Konvencijos įsigaliojimą;
- f) šios Konvencijos bet kurio pakeitimo įsigaliojimą; ir
- g) bet kurį denonsavimą pagal 21 straipsnį.

23 straipsnis

Šios Konvencijos originalas, kurio tekstai anglų, arabų, ispanų, kinų, prancūzų ir rusų kalbomis yra autentiški, deponuojamas Tarptautinės atominės energijos agentūros generaliniam direktoriui, kuris patvirtintas jo kopijas perduoda visoms valstybėms.

TAI PATVIRTINDAMI, toliau nurodyti tinkamai įgalioti asmenys pasirašė šią Konvenciją, pateiktą pasirašyti 1980 m. kovo 3 d. Vienoje ir Niujorke.

I PRIEDAS**II PRIEDE NURODYTŲ KATEGORIJŲ BRANDUOLINIŲ MEDŽIAGŲ FIZINĖS SAUGOS LYGIAI TARPTAUTINIO GABENIMO METU**

1. Fizinės saugos lygiai, taikomi saugant branduolines medžiagas tarptautinio branduolinių medžiagų gabenimo metu:

- a) III kategorijos medžiagos – saugomos teritorijoje, į kurią įėjimas yra kontroliuojamas;
- b) II kategorijos medžiagos – saugomos teritorijoje, kurią nuolat stebi sargai ar elektroniniai prietaisai ir kuri apjuosta fiziniu barjeru su nedaug reikiamai kontroliuojamų įėjimų, arba bet kurioje teritorijoje, turinčioje atitinkamo lygio fizinę saugą;
- c) I kategorijos medžiagos – saugomos saugomoje teritorijoje, apibūdintoje II kategorijos medžiagoms, į kurią, be to, patekti gali tik visiškai patikimi asmenys ir kurią stebi sargai, turintys glaudų ryšį su atitinkamomis reagavimo pajėgomis. Tokiais atvejais taikomomis konkrečiomis priemonėmis turėtų būti siekiama pastebėti ir užkirsti kelią bet kuriam užpuolimui, neleisti be įgaliojimų patekti į teritoriją ir neteisėtai paimti medžiagą.

2. Tarptautinio gabenimo metu branduolinėms medžiagoms taikomi fizinės saugos lygiai:

- a) II ir III kategorijos medžiagos gabenamos imantis specialių atsargumo priemonių, įskaitant siuntėjo, gavėjo ir vežėjo iš anksto susitartas priemones ir laikantis išankstinių fizinių ar juridinių asmenų susitarimų pagal išvežančios ir įvežančios valstybių jurisdikciją ir nuostatus, nurodant atsakomybės už gabenimą perdavimo laiką, vietą ir tvarką;
 - b) I kategorijos medžiagos gabenamos imantis specialių atsargumo priemonių, nurodytų gabenant II ir III kategorijų medžiagas, ir nuolat stebint palydai ir tokiomis sąlygomis, kuriomis užtikrinamas glaudus ryšys su atitinkamomis reagavimo pajėgomis;
 - c) gamtinis uranas, išskyrus rūdos ar rūdos likučių pavidalo, kai jo kiekis didesnis nei 500 kilogramų, gabenamas iš anksto įspėjus apie siuntą, nurodant transporto rūšį, tikėtiną atvykimo laiką, ir patvirtinamas siuntos gavimas.
-

II PRIEDAS

LENTELĖ: BRANDUOLINIŲ MEDŽIAGŲ KATEGORIJOS

Medžiaga	Pavidalas		Kategorija	
		I	II	III ^{c)}
1. Plutonis ^{a)}	Neapšvitintas ^{b)}	2 kg ar daugiau	Mažiau kaip 2 kg, bet daugiau kaip 500 g	500 g ar mažiau, bet daugiau kaip 15 g
2. Uranas-235	Neapšvitintas ^{b)}	5 kg ar daugiau	Mažiau kaip 5 kg, bet daugiau kaip 1 kg	1 kg ar mažiau, bet daugiau kaip 15 g
	• Uranas, įsodrintas izotopo ²³⁵ U 20 proc. ar daugiau			
	• Uranas, įsodrintas izotopo ²³⁵ U nuo 10 proc. iki 20 proc.		10 kg ar daugiau	Mažiau kaip 10 kg, bet daugiau kaip 1 kg
	• Uranas, įsodrintas izotopo ²³⁵ U daugiau nei gamtinis uranas, bet mažiau nei 10 proc.			10 kg ar daugiau
3. Uranas-233	Neapšvitintas ^{b)}	2 kg ar daugiau	Mažiau kaip 2 kg, bet daugiau kaip 500 kg	500 g ar mažiau, bet daugiau kaip 15 g
4. Apšvitintas kuras			Išsodrintas ar gamtinis uranas, toris ar nedaug įsodrintas kuras (mažiau kaip 10 proc. daliųjų izotopų) ^{d) e)}	

a) Visoks plutonis, išskyrus plutonį, kuriame plutonio-238 izotopo koncentracija didesnė kaip 80 proc.

b) Reaktoriuje neapšvitinta medžiaga arba reaktoriuje apšvitinta medžiaga, turinti 100 rad/val. ar mažesnę radiacijos lygį vieno metro atstumu be ekrano.

c) Kiekiai, nepatenkantys į III kategoriją, ir gamtinis uranas turėtų būti saugomi vadovaujantis riziką ribojančio valdymo principais.

d) Nors šis saugos lygis yra rekomenduojamas, valstybės, įvertinusios konkrečias aplinkybes, gali paskirti kitą fizinės saugos kategoriją.

e) Kito kuro, kuris iki apšvitinimo priklausomai nuo daliųjų izotopų kiekio buvo priskiriamas I arba II kategorijai, kategoriją galima pažeminti viena pakopa, jeigu radioaktyvūs spinduliavimas yra didesnis nei 100 rad/val. vieno metro atstumu be ekrano.

VYRIAUSYBIŲ ATSTOVŲ SUSITIKIMO BRANDUOLINIŲ MEDŽIAGŲ FIZINĖS SAUGOS KONVENCIJOS PROJEKTUI APSVARSTYTI

BAIGIAMASIS AKTAS

1. Vyriausybių atstovų susitikimas Branduolinių medžiagų fizinės saugos konvencijos projektui apsvastyti vyko Vienoje Tarptautinės atominės energijos agentūros būstinėje 1977 m. spalio 31–lapkričio 10 d., 1978 m. balandžio 10–20 d., 1979 m. vasario 5–16 d. ir spalio 15–26 d. Neoficialios vyriausybių atstovų konsultacijos vyko 1978 m. rugsėjo 4–7 d. ir 1979 m. rugsėjo 24–25 d.

2. Dalyvavo 58 valstybių ir vienos organizacijos atstovai, būtent:

Airija	Korėjos Respublika
Alžyras	Kosta Rika
Argentina	Kuba
Australija	Lenkija
Austrija	Libijos Didžioji Liaudies Socialistinė Arabų Respublika
Belgija	Liuksemburgas
Brazilija	Meksika
Bulgarija	Nigerija
Čekoslovakija	Nyderlandai
Čilė	Norvegija
Danija	Pakistanas
Egiptas	Panama
Ekvadoras	Paragvajus
Filipinai	Peru
Graikija	Pietų Afrika
Gvatemala	Prancūzija
Indija	Rumunija
Indonezija	Tarybų Socialistinių Respublikų Sąjunga
Ispanija	Suomija
Italija	Švedija
Izraelis	Šveicarija
Japonija	Šventasis Sostas
Jugoslavija	Tunisas
Jungtinė Didžiosios Britanijos ir Šiaurės	Turkija
Airijos Karalystė	Venesuela
Jungtinės Amerikos Valstijos	Vengrija
Jungtiniai Arabų Emyratai	Vokietijos Demokratinė Respublika
Kanada	Vokietijos Federacinė Respublika
Kataras	Zairas
Kolumbija	Europos atominės energijos bendrija

3. Šios valstybės ir tarptautinės organizacijos dalyvavo stebėtojų teisėmis: Iranas, Libanas, Malaizija, Tailandas, Ekonominio bendradarbiavimo ir plėtros organizacijos Branduolinės energijos agentūra.

4. Susitikimo pirmininku buvo išrinktas ambasadorius D. L. Siazon Jr. (Filipinai). 1978 m. balandžio mėnesį ir 1979 m. vasario mėnesį įvykusių susitikimų pirmininku buvo išrinktas p. R. A. Estrada-Oyuela (Argentina).

5. Susitikimų pirmininkų pavaduotojais buvo išrinkti:

Ponas K. Willuhn (Vokietijos Demokratinė Respublika), kurį 1979 m. vasario mėnesio susitikime pakeitė p. H. Rabold (Vokietijos Demokratinė Respublika);

Ponas R. J. S. Harry, Nyderlandai, kurį 1979 m. spalio mėnesio susitikime pakeitė P. G. Dahlhoff (Vokietijos Federacinė Respublika);

Ponas R. A. Estrada-Oyuela (Argentina), kurį 1979 m. spalio mėnesio susitikime pakeitė p. L. A. Olivieri (Argentina).

6. Ponas L. W. Herron (Australija) buvo išrinktas pranešėju. 1979 m. spalio mėnesio susitikimo pranešėju buvo išrinktas p. N. R. Smith (Australija).

7. Sekretoriato paslaugas teikė Tarptautinė atominės energijos agentūra. Agentūros generaliniam direktoriui atstovavo Agentūros Teisės skyriaus direktorius p. D. M. Edwards, kurį vėliau pakeitė p. L. W. Herron.

8. Susitikime buvo sudarytos šios grupės:

a) *Techninių reikalų darbo grupė*

Pirmininkas: p. R. J. S. Harry, Nyderlandai

b) *Teisinių reikalų darbo grupė*

Pirmininkas: p. R. A. Estrada-Oyuela, Argentina

c) *Konvencijos taikymo srities darbo grupė*

Pirmininkas: p. K. Willuhn, Vokietijos Demokratinė Respublika

d) *Redakcinis komitetas*

Pirmininkas: p. De Castro Neves, Brazilija

Nariai: Australijos, Brazilijos, Čekoslovakijos, Čilės, Egipto, Italijos, Japonijos, Jungtinių Amerikos Valstijų, Kanados, Kataro, Meksikos, Prancūzijos, Tarybų Socialistinių Respublikų Sąjungos, Tuniso, Vokietijos Federacinės Respublikos atstovai.

9. Susitikime buvo svarstyti šie dokumentai:

a) Konvencijos dėl branduolinių medžiagų, įrenginių ir branduolinių medžiagų gabenimo fizinės saugos projektas, pateiktas dokumente CPNM/1;

b) Tarptautinės atominės energijos agentūros (IAEA) dokumentas INFCIRC/225/Rev.1: branduolinių medžiagų fizinė sauga;

c) Tarptautinės atominės energijos agentūros (IAEA) dokumentas INFCIRC/254: iš tam tikrų valstybių narių gauti pranešimai apie branduolinių medžiagų, įrangos ir technologijos eksporto gaires.

10. Susitikimo metu buvo baigta svarstyti konvencija, kurios tekstas pateikiamas kaip I priedas*. Kai kurios delegacijos dėl tam tikrų tekste įrašytų nuostatų pareiškė išlygų. Jos yra užrašytos dokumentuose ir Susitikimo kasdieninėse ataskaitose. Buvo susitarta, kad delegacijos tekstą perduos svarstyti savo valdžios institucijoms.

11. Susitikimas rekomendavo, kad Konvencijos tekstas informacijos tikslais būtų perduotas dvidešimt trečiajai Tarptautinės atominės energijos agentūros generalinei konferencijai.

12. Vadovaujantis Konvencijos nuostatomis, ji pateikiama pasirašyti nuo 1980 m. kovo 3 d. Tarptautinės atominės energijos agentūros būstinėje Vienoje ir Jungtinių Tautų Organizacijos būstinėje Niujorke.

1979 m. spalio 26 d., Viena

(Parašas)

D. L. Siazon Jr.

* Kadangi Konvencija buvo pateikta pasirašyti, ji nepateikiama I priede; ji pateikiama pirmoje šio dokumento dalyje.